

תת"ע 2064/05/13 - מדינת ישראל, מדור תביעות תעבורה תל אביב נגד גד בר אלי

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

28 ינואר 2014

תת"ע 2064-05-13 מדינת ישראל נ' גד בר אלי
בפני כב' השופט רועי פרי

המאשימה: מדינת ישראל

מדור תביעות תעבורה תל אביב

נגד

הנאשם: גד בר אלי

הכרעת דין

הנאשם זכאי מחמת הספק.

1. הנאשם עומד לדין בכך שלא אפשר להולך רגל שחצה במעבר חצייה להשלים חצייתו בבטחה - עבירה בניגוד לתקנה 67(א) לתקנות התעבורה.
 2. הנאשם כפר במיוחס לו בישיבת ההקראה, וטען, בין היתר, כי לא היה הולך רגל במעבר החצייה וכי השוטר רשמה דו"ח בגין עבירת פלאפון ומחקה. אשר על כן נקבע התיק לשמיעת הוכחות.
 3. בקליפת האגוז, אציין, כי בתקופת הביניים, עד לשמיעת ההוכחות, הגיש הנאשם בקשה לפי סעיף 74 לחסד"פ, בה ביקש את הרישום הפלילי והמשמעותי של השוטר רשמת הדו"ח. הבקשה נדונה בפני השופטת התורנית (כב' השופטת פראג) והתקבלה ולאחריה הוגש ערר מצד התביעה לבית המשפט המחוזי בתל אביב (כב' השופט קפאח) שהתקבל (**ראו עמ"ת 29374-08-13, מיום 21.11.13, ת/2**).
- בין לבין, הגיש הנאשם בקשה לפי סעיף 108 לחסד"פ, שנדונה בפני, במעמד הצדדים, ונדחתה (**ראו החלטתי מיום 12.9.14, בתיק זה**).

4. מטעם התביעה העידה השוטרת, עורכת הדו"ח, אילנה בן יוסף (ת/1).

בהתאם לדו"ח, ביום 25.10.12, שעה 09:05 בבוקר, עמדה השוטרת סטטית ברחוב ה' באייר 2, על גבי הכביש שפניה לצומת (ז'בוטינסקי- ה' באייר בתל אביב). הבחינה באופנוע ברחוב ז'בוטינסקי נע לכיוון כיכר המדינה בנתיב הימני מבין שניים והתקרב למעבר החצייה שבמקום ולא נתן זכות קדימה להולך רגל שחצה במעבר משמאל לימין. האופנוע המשיך בנסיעה ופנה ימינה לרחוב ה' באייר, הולך הרגל נעצר מרחק פס אחד מהאופנוע על המעבר. קשר עין רצוף, ראות טובה. השוטרת מציינת בדו"ח כי עמה היה שוטר נוסף בשם שגיא קנטרוביץ' אשר רשם דו"ח לנהגת אחרת ולא ראה את העבירה.

דברי הנהג בדו"ח: אני לא חושב שעשיתי עבירה אני לא ראיתי שום הולך רגל והיה עוד אופנוע שהולך הרגל היה רחוק לדברייך. ביקשתי להוסיף פרטים וסרבת.

בעמוד השני לדו"ח, בנסיבות, רשמה השוטרת כי בתיאור העבירה החלה לרשום בטעות את התקנה של פלאפון ותיקנה מיד שהבחינה בטעות. השוטרת ערכה סקיצה.

5. בחקירתה הנגדית אישרה השוטרת שהחלה לרשום עבירה של פלאפון ובמהלך הרישום הבחינה כי עשתה טעות ורשמה את התקנה הלא נכונה.

לגבי צבע האופנוע טענה השוטרת כי רשמה לפי צבע רישיון הרכב ובמידה ולא מצוין צבע עליה לרשום "אחר" וכך רשמה.

השוטרת לא ידעה לומר כמה פסים היה הולך הרגל מסוף המעבר אולם עמדה על כך שהולך הרגל היה פס אחד מהאופנוע - ע' 14, ש' 26-30.

הנאשם טען כי עברו בעת האירוע 4 כלי רכב דו גלגליים והשוטרת לא זכרה זאת.

הנאשם הציג לשוטרת תמונות שצילם במקום האירוע ומיום האירוע (נ/1, נ/2) וטען כי במקום עמידתה קיים עץ המסתיר את שדה הראייה. השוטרת אישרה שאכן קיים במקום עץ אולם היות ועמדה על גבי הכביש יכלה לראות את העבירה - ראו עמ' 15.

השוטרת טענה כי עמדה במרחק מניידת המשטרה, על גבי הכביש, כך שיכלה לראות בבירור את מעבר החצייה ואת הולכי הרגל.

השוטרת השיבה לנאשם, בחקירתה הנגדית, כי מה שאמר רשמה בדו"ח, וששאלה הנאשם אודות שרשמה מפיו שדבריו לא הובאו במלואם, השיבה: "**זה רק מחזק שרשמתי כל מה שאמרת**" - ע' 16, ש' 26.

לגבי השוטר הנוסף, לא ידעה העדה להשיב היכן עמד, אולם ציינה כי לא ראה את העבירה.

הנאשם הטיח בעדה כי פנה לשוטר הנוסף ולאחר מכן השוטרת פנתה לשוטר. העדה ציינה כי אינה זוכרת אך

רשמה מפורשות בדו"ח ששמרה עם הנאשם על קשר עין רצוף והיא זו שעצרה אותו.
השוטרת הכחישה שהוסיפה דברים נוספים לדו"ח, לאחר השיחה עם השוטר הנוסף.

6. הנאשם העיד להגנתו.

בתחילת דבריו טען הנאשם להגנה מן הצדק, שכן קופחו זכויותיו, לדבריו, עת ולא נרשמו מלוא דבריו בדו"ח.
כמו כן, טען הנאשם כנגד התנהלות התביעה שלא כבדה את החלטת כב' השופטת פראג, למסור לידי גליון הרשעות השוטרת והמדינה הגישה ערר לבית המשפט המחוזי אך בחלוף 80 ימים וכתוצאה מכך נדחו דיוני ההוכחות פעמיים. הנאשם טען כי התביעה הגישה ראיות שאינן קבילות בדיון לפי סעיף 108 לחסד"פ שנערך בפני ולא הוצאה תעודת חסיון בגין הראיה הנדונה. על כן, ביקש הנאשם, למעשה, לבטל האישום מכוח טענה זו.

7. הבקשה נדחתה בשלב ההוכחות וקבעתי כי את נימוקי אתן בהכרעת הדיון.

לא מצאתי ממש בטענת הנאשם.

סעיף 149(10) לחסד"פ שעיגן את הטענה המקדמית בדבר הגנה מן הצדק בחקיקה הראשית לאחר שקודם לכן הוכרה הטענה בפסיקה (**ע"פ 2910/94 יפת נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 221, ע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ, פ"ד נט(6) 776**), מדבר על הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית.

לא מצאתי בהתנהלות התביעה בתיק זה דבר מה חריג הסותר **מהותית** עקרונות של צדק והגינות משפטית.

עסקינן בברירת משפט. הנאשם בחר להישפט, עפ"י זכותו בדיון.

משכך, הוזמן המה לדיון הקראה.

בדיון ההקראה כפר הנאשם במיוחס לו והתיק נקבע לשמיעת ראיות ליום 1.9.13.

הנאשם ציין בישיבת ההקראה (ראו פרוטוקול ידני) כי יגיש בקשה לפי סעיף 74 לחסד"פ לעניין גליון רישום פלילי ומשמעתי אודות השוטרת.

הנאשם הגיש בקשתו. הבקשה נדונה כמקובל בפני שופט תורן (כב' השופטת פראג) והתקבלה. נערך אף דיון נוסף אצל אותה שופטת. התביעה הגישה בקשה למתן ארכה לבית המשפט המחוזי לצורך הגשת ערר. בפועל, כב' השופט קפאח, העניק ארכה להגשת ערר המדינה - ראו ע' 2, ש' 28 להחלטתו המפורטת, דן בערר במעמד הצדדים וקיבל אותו, תוך שקבע כי: **"הערר מתקבל. הרישום הפלילי והמשמעתי של עדת התביעה, אם קיימים כאלה, אינם בבחינת חומר חקירה"**.

(ראו החלטת כב' השופט קפאח, המפרטת את כל ההשתלשלות לעיל, במסגרת עמ"ת 29374-08-13, 21.11.13 - ההחלטה הוגשה לעיוני במסגרת תשובת המדינה לטענת ההגנה מן הצדק וסומנה כאמור ת/2).

כזכור, בתקופת הביניים הגיש הנאשם בקשה נוספת לפי סעיף 108 לחסד"פ במטרה לקבל לידי את פנקס הודעות הקנס שרשמה השוטרת ביום האירוע. קיימתי דיון ביום 1.9.13 במעמד הצדדים וביום 12.9.13, בהחלטה מפורטת, דחיתי הבקשה. במעמד הדיון הגישה לי התביעה דיווח ממחשבי המשטרה לגבי רשימת הדוחות, שרשמה השוטרת ביום האירוע, שכן אין בנמצא פנקס דוחות. התובעת ציינה כי השוטרת רשמה 10 דוחות ביום האירוע וכולם למעט הדו"ח של הנאשם שולמו ונסגרו.

(ראו החלטתי מיום 12.9.13, בתיק זה).

לא מצאתי ממש בטענת הנאשם כי היה על התביעה להוציא תעודת חסיון באשר לאותו פלט מחשב שהוצג בפני.

הנאשם **עצמו** הגיש בקשת דחייה באשר למועד ההוכחות שנקבע ליום 1.9.13, בלית ברירה, כדבריו, עד להכרעת בית המשפט המחוזי בערר שהגישה המדינה. לאור האמור ביטלתי את מועד ההוכחות וקיימתי במועד זה דיון בבקשת הנאשם לפי סעיף 108 לחסד"פ. בגמר הדיון ביקשני הנאשם לקבוע מועד להוכחות לאחר סיום בחינות הלשכה שלו, וגם בכך התחשבתי וקבעתי לדיון הוכחות ליום 17.11.13.

ביום 10.11.13 הגיש הנאשם **שוב** בקשה לדחיית מועד ההוכחות מאחר שבית המשפט המחוזי טרם קבע דיון בערר המדינה.

בהמשך, ביום 12.11.13 הודיעני הנאשם כי הערר נקבע בבית המשפט המחוזי ליום 20.11.13, משכך ביטלתי את מועד ההוכחות הקבוע וקבעתי ליום 1.1.14 כאמור.

מכלל האמור עולה כי הנאשם **הוא** זה שביקש **פעמיים** את דחיית מועד ההוכחות, ולבקשותיו נענתי כאמור.

כידוע אין התביעה שולטת או קשורה בקביעת הדיונים ובמועדם בבית המשפט לרבות בבית המשפט המחוזי, כך שאיני מבין את כל הטרוניה של הנאשם בעניין זה.

גם באשר לטענתו הנוספת של הנאשם שדבריו לא נרשמו במלואם בדו"ח לא מצאתי ממש.

דו"ח תנועה מורכב מטופס סטנדרטי ובו מקום מיועד ומוגבל לרישום דברי הנהג.

אין השוטר יכול לרשום "**מגילות**" מפיו של הנהג. על השוטר לרשום את הדברים, במילותיו של הנהג ולהשתדל לרשום את מלוא הדברים ולו בתמצית המקיפה את עיקרי הדברים.

התרשמתי שהשוטרת רשמה את עיקרי דבריו של הנאשם, לרבות שאמר: "**ביקשתי להוסיף פרטים וסירבת**", והדבר רק מחזק את דברי השוטרת שרשמה את דבריו במלואם -

ראו ע' 16, ש' 19-29.

מכלל האמור, הטענה **המקדמית**, שנטענה כאמור בפתח פרשת ההגנה, נדחית בזאת.

8. הנאשם הסביר בעדותו הראשית כי לפני כ- 15 שנה פגעה בו מכונית על מעבר חצייה, בהיותו הולך רגל, ולכן הרגישות שלו כנהג. הנאשם טען כי בבוקר יום האירוע היו בצומת 4 כלי רכב דו גלגלי ומכוניות נוספות, התנועה היתה עמוסה ולא היה כל הולך רגל על המעבר או בסמוך לו בזמן שחצה. הנאשם טען כי היו במקום שני שוטרים, שוטרת ושוטר. השוטרת סימנה לעצור, מכיוון שלא היה בטוח שהיא מסמנת לו - נעצר למען הזהירות. טוען כי השוטרת לא רשמה את מלוא דבריו בתחתית הדו"ח חרף בקשותיו. פנה לשוטר שעמד עמה שהיה בתצפית והוא אמר לנאשם שלא ראה את הנאשם מבצע עבירה.

הנאשם החזיק ניירות במהלך עדותו והתובעת ביקשה שהנאשם יפסיק לקרוא מהכתב. בשלב זה הורתי לנאשם להפסיק להקריא מהכתב ולהניח את דפיו בצד.

הנאשם המשיך וטען כי השוטרת נגשה אל השוטר לאחר שהנאשם דיבר עימו והמשיכה בכתיבת הדו"ח תוך עריכת שינויים.

9. הנאשם נחקר בנגדית ועמד על כך שבסמוך למעבר החצייה על המדרכה לא היו הולכי רגל בזמן שהתקרב וחלף וכך גם לא היו על אי התנועה. הנאשם טען כי נסע באטיות ולא נדרש לעצור לפני מעבר החצייה. התובעת הפנתה את הנאשם לתמונות שצילם ושאלה אותו לגבי רוכב האופנוע המצולם והנאשם ציין שאין המדובר בו. הנאשם טען כי חש באותו רגע שהשוטרים התכוונו לעצור רוכב אופנוע אחר, וזה המשיך בנסיעתו והוא (הנאשם) עצר למען הזהירות למרות הספק שהיה לו - ע' 23, ש' 13-14.

לאחר שסיכמה התובעת והנאשם החל בסיכומיו, נזכר הנאשם ששכח להגיש את המכתב ששלח בזמנו למשטרה. היות והתובעת השאירה הדבר לשיקול דעת בית המשפט, נעתרתי, חרף השלב המאוחר, והתרתי לנאשם להגיש המכתב **(נ/3)**. בו יש למעשה חזרה על טענותיו.

בסיכומיהם חזרו הצדדים על עיקרי הדברים והטענות שעלו במהלך ההוכחות והשתלשלות התיק, ובין היתר טענו זה כנגד זה באשר למשמעות אי הבאתו של השוטר הנוסף לעדות, כאשר התובעת מדגישה כי זה לא ראה דבר והנאשם וידא זאת במקום האירוע, ואילו הנאשם אומנם מסכים כי השוטר לא ראה את העבירה אך היה ראוי כמצוות הפסיקה להביא מזכר מטעמו אם לא להעיד אותו ומדובר לדידו במחדל של התביעה תוך שהפנה לעפ"ת **34653-03-13 בר נ' מדינת ישראל, מיום 2.5.13**.

דין והכרעה

10. בפני גרסה מול גרסה. מחד גיסא השוטר טוענת כי הבחינה באופנועו של הנאשם מגיע מרחוב ז'בוטינסקי ופונה ימינה לרחוב ה' באייר בתל אביב, תוך שלא אפשר להולך רגל שהיה על המעבר להשלים חצייתו, ואילו הנאשם טוען כי הגיע לצד מספר כלי רכב, ובחובם 4 דו גלגליים לצומת, עת חלף על פני המעבר לא היה במקום הולך רגל, נעצר נוכח סימון השוטר, למען הזהירות, הגם שהתעורר בו הספק, שמא הסימון אינו מכוון כלפיו.

11. כבר אציין ואקבע, השוטר הותירה בי רושם חיובי.

התרשמתי שביקשה לבצע עבודתה, במסגרת פעולת אכיפה תעבורתית במקום האירוע.

השוטר ערכה דו"ח מפורט, רשמה דברי הנאשם, כמיטב יכולתה, אף ערכה תרשים וגרסתה לא נסתרה בחקירה הנגדית.

לא מצאתי כי השוטר ביקשה להוסיף או להעצים מהדברים.

12. יחד עם זאת, לאחר ששמעתי הראיות בתיק זה, האזנתי בקשב רב לשוטר ולנאשם, קראתי דפי פרוטוקול ועיינתי במוצגים, התעורר בליבי ספק באשר לאשמתו של הנאשם בעבירה המיוחסת לו, וזאת מכמה היבטים:

א. מחיקת עבירת הפלאפון בדו"ח (ת/1) - כאמור בתיאור העובדות בדו"ח רשמה השוטר תחילה עובדות של שימוש בטלפון. תיאור זה נמחק ע"י השוטר ולאחריו נרשם התיאור לגבי מעבר החצייה. נתון זה, הגם שהוסבר ע"י השוטר, מעלה ספק שמא הבחינה בעבירה אחרת, שאינה קשורה בנאשם, אלא בכלי רכב אחר.

ב. צבע האופנוע בדו"ח - בצבע האופנוע בדו"ח נרשם "אחר", בעוד אופנועו של הנאשם הינו בצבע שחור. הנאשם הפנה ובצדק, לחוברת נוסחי אישום של משטרת ישראל (חנ"א) שם נקבע בעמוד 7, בחלק המבוא כי: "**צבע רכב - אחר:**

דוחות תנועה שנרשם צבע הרכב אחר - דוחות אלו לא תקינים מאחר ובית המשפט זיכה נהגים שלא נרשם צבע רכבם. יש לרשום בדו"ח את הצבע שאתה רואה בפועל ובאם ברישיון הרכב מופיע צבע אחר ציין זאת בנסיבות. כשיש כמה צבעים ברכב ירשם אחר ובנסיבות המקרה יצוינו הצבעים שיש ברכב."

לא ראיתי התייחסות בדו"ח שהוגש לדברים, מעבר להסבר שנתנה השוטר בחקירתה הנגדית, דהיינו שהשוטר הסתמכה על הנרשם ברישיון הרכב מבחינת הצבע.

ג. **השוטר הנוסף - השוטר הנוסף מוזכר בדו"ח, כאותו שגיאה קנטרוביץ'.**

השוטרת טוענת כי הוא לא ראה את העבירה. הנאשם מציין כי פנה בעצמו לשוטר וזה השיב

כי לא ראה את העבירה. יחד עם זאת הנאשם מתאר סיטואציה ששני השוטרים עמדו יחד.

הנאשם טוען **לאינטרקציה במעמד הדו"ח בינו לבין השוטר הנוסף** ולאחר מכן בין השוטרת

לשוטר הנוסף. בתמונות שהגיש הנאשם, שצולמו במקום האירוע, ביום האירוע, מתועדת

הניידת שלצדה טוענת השוטרת כי עמדה לצורך אכיפה **ומתועד שוטר נוסף** (ראו נ/2).

בנסיבות אלה לא ברי לבית המשפט מדוע השוטר הנוסף לא כתב ולו מזכר בעניין, בשים לב לאינטרקציה שנערכה במקום. אי רישום שכזה מעלה פגם מובנה בראיות התביעה.

ודוק, בעניין דיות הראיות שעל התביעה להביא לפתחו של בית המשפט, עמדתי כדעת בית המשפט העליון, בסוגיית עדים שוטרים, רישומם והעלאת דבריהם עלי כתב **(ראו רע"פ 5089/12 סצקו נ' מדינת ישראל, מיום 6.6.12; רע"פ 7826/12 קובי יוספי נ' מדינת ישראל, מיום 8.11.12).**

כלל ידוע בדיני הראיות שעל התביעה להביא ראיות במסגרת נטל השכנוע המוטל עליה והיא הנושאת בעול הוכחת האשמה ברמה של מעבר לכל ספק סביר, אין הדבר אומר שעליה להביא את כל הראיות, או לאסוף את מכלול הראיות שניתן היה לאסוף, אלא מבחינת דיות הראיות עליה להביא ראיות להוכחת אשמתו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר.

יחד עם זאת, בבית המשפט המחוזי בתל אביב, נדונו מספר מקרים פרטניים, בהם לא היו ראיות נוספות מעבר לגרסת השוטר, **במצב של גרסה מול גרסה**, עת הוכח ששוטר נוסף היה בשטח בעת האירוע, ופרטיו לא נרשמו בדו"ח והלה לא רשם דבר, הדבר עלה כדי פגם מובנה ופגיעה בהגנת הנאשם ובתוך כך יצירת ספק בדבר האשמה המיוחסת.

(ראו עפ"ת 13875-12-11 שקופ נ' מדינת ישראל, מיום 3.2.11; עפ"ת 34653-04-13 בר נ' מדינת ישראל, מיום 2.5.13).

בעניין עפ"ת 34653-04-13 בר נ' מדינת ישראל, נקבע ע"י כב' השופט רענן בן-יוסף, כהיא לישנא:

"הנני סובר שיש חשיבות לעניין גם מבחינה חינוכית. התראותי שוב ושוב שבסיטואציה, בעיקר בסיטואציה של עדות מול עדות כאשר יש עד נוסף שהלה ירשום דו"ח אפילו לא ראה, גם אם לא יצורף כעד תביעה, הינו דבר שחובה לעשות, לא הועילו. צריך איפוא לחנך את השוטרים שינהגו כמצוותו של ביהמ"ש העליון כבר עם קום המדינה.

עמוד 7

חוסר ברישום של שוטרים שצריכים לרשום את שהם רואים או שומעים בעניין פעוט של ברירת משפט מביא אותם ללמוד שאין חובה לרשום כל דבר בחקירה או באירוע גם בעניינים חשובים יותר, כבדים יותר והעלמת עין בהתעלמות מהצורך לקיים חקירה ראויה ולהסתפק בראיה מספקת שלעולם איננה מספקת בנסיבות כבמקרה שלנו, עלולה להביא לעיוותי דין שמהם יש להיזהר.

הנה המשטרה היתה ערה לדבר, בטופס שעליו נרשמים הדו"חות ונמסר ביד לעבריין התעבורתי, טופס 4241 יש מקום המיועד לרשום את פרטיהם של העדים, אי רישום העדים יוצר באופן מובנה פגם שיכול להביא לעיוות דין, כאמור.

התעלמות השוטרים מן הרישום של פרטי העדים אינה ראויה ויש לתקנה".

ודוק, ראו יישומה של הלכת בר לעיל ע"י בית המשפט (תת"ע 2526-02-13 מדינת ישראל נ' אסולין מיום 24.6.13; תת"ע 9636-01-13 מדינת ישראל נ' ברמן מיום 7.7.13; תת"ע 8851-08-13 מדינת ישראל נ' אוריאל, מיום 26.11.13).

ד. התמונה נ/2 - התמונה שצילם הנאשם במקום האירוע ביום האירוע, מלמדת על עומס תנועה בכיכר המדינה, במועד האירוע וקיומו של עץ דקל בסמוך למעבר החצייה.

13. במכלול הדברים, לאור תנועת כלי הרכב המצולמת (נ/2) המחזקת את גרסת הנאשם בנקודה זו, בשים לב שצבע אופנועו של הנאשם לא צוין במפורש, תחילת רישום עבירה של שימוש בפלאפון ומחיקתה, אי הבאתו של השוטר הנוסף לעדות, או למצער רישום מזכר מטעמו, הגם שהשוטרת הותירה בי רושם חיובי, נותר כאמור בליבי ספק ביחס לאשמה המיוחסת לנאשם.

מכלל הטעמים דלעיל אני מזכה את הנאשם וזאת מחמת הספק.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתל אביב, בתוך 45 ימים מהיום.

ניתנה היום, כ"ז שבט תשע"ד, 28 ינואר 2014, במעמד הצדדים.